
13. Juho Eerola (Replik)

Herr president! Minulta usein kysytään sitä, mitä hyötyä Pohjoismaiden neuvostosta ja pohjoismaisesta yhteistyöstä on.

Sen jälkeen kun 24. päivä helmikuuta 2022, joka sattui olemaan vielä 47-vuotissyntymäpäiväni, Vladimir Putin ja Venäjä hyökkäsivät Ukrainaan ja kun mielipideilmasto sekä Suomessa että Ruotsissa kääntyi siihen asentoon, että haluamme hakea Naton jäseneksi, niin silloin minulle kirkastui tämä pohjoismaisen yhteistyön merkitys: Norja, Tanska ja Islanti olivat ne maat, jotka kaikkein eniten tukivat meidän jäsenyyttämme. Te olitte ne maat, jotka ensimmäisinä hyväksyitte meidät mukaan, ratifioitte meidän hakemuksemme ja myös hyvin vahvasti neuvoitte ja kannustitte muita Nato-jäsenmaita hyväksymään meidän hakemuksemme.

Kuten pääsihteeri Stoltenberg sanoitte, Suomen jäsenyys toteutui ennätysajassa, vaikka meistä se tuntui pitkältä. Mitään muuta maata paitsi perustajajäseniä ei koskaan ole hyväksytty näin nopeassa tahdissa Naton täysjäseneksi. Ruotsikin on jo päässyt loppusuoralle.

Kun oli muutamia maita, jotka eivät yhtä hyväntahtoisesti ja nopeasti jäsenyyshakemuksiamme hyväksyneet kuin Pohjoismaat, niin mikä on mielestänne tärkein oppi, jonka Nato tästä tilanteesta nyt sai? Jos vastaisuudessa jonkin muun maan on hyvin nopeasti päästävä Naton jäseneksi ja tekee hakemuksen ja sitten tulee vastustusta, niin mikä on se oppi, joka Suomen Nato-prosessista saatiin?

Skandinavisk översättning

Herr president! Många har frågat mig vad det är för nytta med Nordiska rådet och det nordiska samarbetet.

Efter att Vladimir Putin och Ryssland angrep Ukraina den 24 februari 2022, vilket dessutom råkade vara min 47-årsdag, och efter att opinionen i både Finland och Sverige vände och vi ville ansöka om medlemskap i Nato, klarnade betydelsen av det nordiska samarbetet för mig: Norge, Danmark och Island var de länder som allra kraftigast stödde vårt medlemskap. Ni var de första länderna som antog oss, ratificerade våra ansökningar och starkt rekommenderade och uppmuntrade andra medlemsländer i Nato att godta våra ansökningar.

Precis som generalsekreterare Stoltenberg sade blev Finland medlem på rekordtid, även om det kändes som en lång tid för oss. Inget land förutom de ursprungliga medlemmarna har någonsin blivit fullvärdig medlem i Nato lika fort som vi. Också Sverige är redan på målrakan.

Vissa länder antog inte våra ansökningar om medlemskap lika välvilligt och fort som de nordiska länderna, men vad tycker ni är det viktigaste som Nato lärt sig av denna situation? Om något annat land i framtiden i expressfart vill bli medlem i Nato, lämnar in sin ansökan och sedan stöter på motstånd, vad har vi då lärt oss av Finlands Natoprocess?